

Παλλάδος, ἔνθα δικασθεὶς θὰ ἀποφύγη τῇ βοήθειά αὐτοῦ τὴν δίκην ἀπαλλοττόμενος τῶν παρόντων κακῶν. Βεβαίως κατὰ τὴν εἰς Ἀθήνας ὁδὸν θὰ καταδιωχθῆ ὑπὸ τῶν Ἐρινύων κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν παρὰ πᾶσαν τὴν συνοδίαν τοῦ Ἑρμοῦ, ὃν ἔδωκεν ὁ Ἀπόλλων τῷ Ὀρέστη ὡς φύλακα (Εὐμ. 89 κέ.). — Ὁ χορὸς σύγκειται ἐν τῇ Ὀρεστείᾳ, ὡς ἐν γένει παρ' Αἰσχύλῳ, ἐκ δώδεκα προσώπων (πρβ. σημ. εἰς Ἀγ. 1343 καὶ Εὐμ. 588)(1). Κατὰ Χο. 420 Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα ταυτίζονται αἱ Ἐρινύες πρὸς τὰς Ἀράς (πρβ. σημ. εἰς Ἀγ. 1434), ὡς παρ' Ὀμ. Ύλ. 21, 412, Ἡσ. Θεογ. 472 καὶ ἀλλαχοῦ, ὅθεν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι ἀόριστος. Κατὰ ταῦτα ἠδύνατο ὁ ποιητὴς νὰ πλάσῃ τὸν ἀριθμὸν 12 Ἐρινύων, γινομένων 12 Εὐμενίδων, εἰ καὶ, ὡς παρὰ ταῖς Χάρισι, ὁ συνήθης αὐτῶν ἀριθμὸς εἶναι τρεῖς (Εὐρ. Ὀρ. 1650 Εὐμενίσι τρισσαῖς). — Εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος καθέζεται ὁ Ὀρέστης ἐκείτης εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως παναρχαῖον ξύλινον ἀγάλμα τῆς πολιάδος Ἀθηνᾶς (Εὐμ. 242). Εἶναι ἀνωφελὴς ἡ ἔρευνα, ἐὰν ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ἢ ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου. Ἐν τῷ θεάτρῳ διέμεινε ἡ αὐτὴ σκηνογραφία ἣτις ἦν καὶ ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῶν Εὐμενίδων, τεθέντος μόνον ἀντὶ τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς. Εὐθὺς μετὰ τὸν Ὀρέστην ἐμφανίζονται καὶ αἱ Ἐρινύες. Ὁ Ἑρμῆς εἶναι ἀπών, διότι μετὰ τὴν εἰς Ἀθήνας ἀφίξιν τοῦ Ὀρέστου τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐτελέσθη. Πρὸς τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Ὀρέστου ἐπιφαίνεται ἡ Ἀθηνᾶ ἔλθοῦσα μακρόθεν. Παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδικαζομένων μεριδῶν ἀνατίθεται ἡ διαφορὰ εἰς χεῖρας τῆς θεᾶς ἐν πλήρει πεποιθήσει. Ἴνα μὴ ὡς θεὰ ἀσχοληθῆ περὶ φονικὰ ἐγκλήματα, ἐκλέγει ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ ἄστεως πολιτῶν δώδεκα δικαστὰς καὶ καθίστησι τὸ ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου δικαστήριον, ὅπερ ἔμελλεν εἰς αἰὶ νὰ κρίνῃ περὶ φονικῶν. Ὁ Ἀπόλλων παρέρχεται ὡς συνήγορος τοῦ Ὀρέστου, ἡ Ἀθηνᾶ διευθύνει τὴν διαδικασίαν καὶ ἐπάγει τὴν ψηφοφορίαν. Τὸ ἥμισυ τῶν δικαστῶν καταδικάζει τὸν Ὀρέστην ὡς χύσαντα μητρικὸν αἷμα καὶ παρα-

ὄραται Ἐρινός. Ὁ Ὀρέστης εὐελπίς προσβλέπει τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν ἰσταμένην δεξιᾷ. Ἀριστερᾷ τῷ Ὀρέστη ἴσταται ὁ Ἀπόλλων ὀρθῶν πρὸς πτερωτὴν Ἐρινόν. Ἄνω ἐν τῷ μέσῳ ὑπάρχει ὁ δίσκος τοῦ Ἡλίου, δεξιᾷ ἡ προτομὴ τῆς Κλυταιμήστρας, ἄριστερᾷ ἡ τοῦ Πυλάδου.

(1) Ἐν τῇ παρωδίᾳ τῶν Εὐμενίδων, τῷ Ὀρεσταυτοκλείδῃ τοῦ κωμικοῦ Τιμοκλέους, παρέρχονται ἀντὶ τῶν Ἐρινύων ἑταῖραι καταριθμούμεναι ἐν ἀπ. 25 ἐκδ. Κ.: περὶ δὲ τὸν πανάθλιον εὐδοσι γράας, Νάνιον, Πλαγγῶν, Λύκα, Γνάθαινα, Φρόνη, Πυθιονίκη, Μυρρίνη, Χρυσίς, Κοναλίς, Ἰερόκλεια, Λοπάδιον. Προφανῶς ἐλλείπει τὸ δωδέκατον ὄνομα.

(2) Ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν ἀντιστοιχεῖ τῷ ἀριθμῷ τῶν 12 θεῶν, τὰ δὲ 12 δίστιχα τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος 679—725 συνάδουσιν, ὡς εἰκόσ, πρὸς τὰς δοθείσας 12 ψήφους.